

**„Dovolte, abych se představila. Rozálie Malá.“
„Takže Rozárka?“ usměje se Tramp žoviálně.**

**„Někdy chodím číst do skalického domova seniorů. Nechceš za mě,
Táno, zaskočit?“**

Jmenuju se Žofie Zvonková a jsem mrtvá. To ale ještě neznamená, že vám nemám co říct. Právě naopak. Umřela jsem ani ne před týdnem a na Onom světě se teprve zabydluju. Až teď jsem našla v tom modru škvírku, kterou na domov nejlíp vidím. Ten mě zajímá nejvíc. Jsou mi jedno politici, prezidenti i všechny světoborné události. Mě zajímají moji kamarádi. Někteří už jsou hodně staří. A někteří ne. Budou se lopotit a pachtit a veselit a milovat, brečet a smát se... prostě žít. A já to chci vidět. Už nepotřebuju být u toho osobně, tam dole. Za rok by mi bylo sto let. Kdybych nebyla nebožka, byla bych stoletá bába. A proto můžu zodpovědně prohlásit, že v životě je nejhorších prvních sto let. Pak už to jde. Tak například odtud vidím i bez brejlí. Proto vím, že moje postel tam dole, v domově, na pokoji číslo pět, hned vedle postele Lízy Lupáčové, by ode dneška měla mít zase nájemníka.

Dívám se odtud na ten starý dům se železnými vraty, které jsou zavřené na ohromnou kliku a ani nedutám.

Lidé se bojí koukat na staré lidi, bojí se stáří, ostýchají se ho, nevědí, co si s ním počít. Připomíná jim, že i oni budou jednou staří a že to nemusí ani tak dlouho trvat. Připomíná jim, že každý prožitý den jsou mu blíž. Málokdo se odváží vzít za tu ohromnou kliku a podívat se svému vlastnímu stáří do očí. Ale kdo tak udělá, zjistí, že stáří je prostě věk. Že je to věk jako každý jiný. Věk, který přináší změny. Přechodové období. A změny jsou dobré. Jenomže lidé se podvědomě bojí změn. Vždycky jsou krokem do neznáma.

Po silnici, co vede k domovu, jede naleštěné auto, ale značku vám nepovím, v tom já nebyla nikdy dobrá.

V autě sedí Rozárka se zetěm Antonínem Jeřábem. Ani jednoho z nich neznám, ale vím, jak se jmenují, my tady na Onom světě totiž víme všechno. Klidně bych si mohla zjistit, co s nimi bude, to je jedna z výhod pobytu na Výsostech. Ale já ji nevyužívám. Radši se dívám na svět pod sebou jako na televizi. Protože já už vím, že konce nejsou. Ani dobré, ani špatné, žádné.

Antonín Jeřáb zastavuje svůj vůz před domovem. Vypne motor. Podívají se s Rozárkou na sebe. Pak na nápis na vratech.

DOMOV SENIORŮ stojí tam napsáno a pod tím menším písmem SKALICE. Po zádech jim přeběhne mráz, to je jasné. I já si pamatuju, jak mi bylo, když jsem ty dveře poprvé otevřela. Strašně.

Antonín obíhá auto, otvírá Rozárce dveře a pomáhá jí vystoupit, zatímco ona si prohlíží zámeček. Musí uznat, že nevypadá vůbec špatně. Třeba se tu budu mít jak kněžna, napadá ji. Dům seniorů stojí uprostřed zahrady plné vzrostlých stromů, zahrada působí i zvenku starodávně, klidně. Ale Rozárka v klidu není. Tonda se moc snaží. Od té doby, co se stala ta strašná věc, se k ní chová tak hezky, že ji někdy napadá... ne, nic ji nenapadá... Rozárka na to nechce ani pomyslet.

Vystupuje a usměje se na něj, i když jí zrovna nejlíp není. Pořád dělá, že je tou milou, bezstarostnou babkou, co dřív.

„Půjdu s vámi,“ nabízí se Antonín.

„Ne, ne, říkala jsem ti přece, že nechci, Toníčku. Půjdu tam sama.“

„Vzal bych vám věci.“

Tonda otevírá kufr auta, vytahuje tašku, pořád je tak galantní, až to začíná být obtížné. Obejme ji a Rozárka mu tašku bere z ruky.

„Jen ať viděj, že jsem čiperná. A pak... za pár dní mě máte přece zpátky.“

„Už teď se těšíme.“

Rozárka se znovu podívá na ten dům, na ta ohromná vrata a sevře se jí srdce. Uvědomí si, že nemá to nejdůležitější.

„A nezapomeň mi, prosím, sem ještě hodit ten medailonek. Má být opravený dneska odpoledne. Moc mi na něm záleží.“

„Já vím. Mezi čtvrtou a šestou jsem tu, jo?“

Proč se ten medailonek musel rozbít zrovna v době malování! A proč ho nemohli opravit v dřívějším termínu. Rozárka potřebovala mít ho pořád u sebe, moct se kdykoliv podívat na Kačenku, jejíž fotka ji hřála na srdci.

„Jo. Jak to říká Marika?“ spustí teď Rozárka vesele, aby rozptýlila všechny chmury.

Tonda spiklenecky pronese: „Nazdar bazar!“

„Tak. Nazdar bazar.“

Tímto zvoláním si dodá sílu otevřít vrata. Trochu s nimi zápasí, ale než k ní zeť stihne doběhnout, aby jí pomohl, mizí v nich. Jako kapka v moři, napadá ji. Ne, takhle ne, takhle to nechce vidět, to se mi jen něco zdálo.

Ocitne se v recepci, kde sedí nadmíru podivný muž. Není ani trochu sympatický. Je oblečený v maskáčích, na pultíku leží jeho trampský klobouk, sklání se nad novinami a v ruce drží propisku.

„Dobrý den,“ pozdraví Rozárka.

Chlapík dělá, že ji nevidí, ale ve skutečnosti si ji měří od hlavy k patě.

„Ruská řeka na pět,“ pronese pomalu a drze, čímž docílí, čeho chtěl.

Rozárka se podiví. „Co prosím?“

„Koho hledáte?“ vypálí muž.

Je se sebou zjevně spokojen, připadá si tady v té vrátnici jako pupek světa, střed vesmíru.

Rozárka mu podává ruku, aby dala najevo, že ona, na rozdíl od něj, považuje je společenské chování za běžnou součást života.

„Dovolte, abych se představila. Rozálie Malá.“

„Takže Rozárka?“ usměje se muž žoviálně.

„Tak mi říkali, když jsem byla malá.“

„Ale vždyť jste Malá!“

Teď se ten chlap ke všemu zatváří světácky: „A velká kočka...“

„Prosím?!“ opáčí Rozárka významně. Netouží po tom, aby jí někdo dával najevo svoji přízeň tímto způsobem!

Raději si prohlíží recepci. Tomu muži rozhodně neuškodí, když mu dá od začátku najevo, že jeho řečičky na ni nezabírají.

Ale interiér tu mají hezký, to musí uznat, u stropu starodávný lustr, vysoké, klenuté stropy...

„Já jsem Tramp. Taky mi říkají turbodůchodce. Odolávám větru, dešti, jen ženskej ne. Neжела byste se mnou na tramp, Rozárko?“

„Ne, ne, budu tu jen týden, možná dva, takže bychom to nestihli.“

„Třeba jo.“

„Budu tu jen do té doby, než naši vymalují.“

Při slově *naši* se Trampova tvář změní. Rozárka v tuto chvíli ještě nevěděla, že některé výrazy tady lidi rozjitří. Naplní steskem, smutkem, ale i radostí – to ty víc přející. Což Tramp, při vší směšnosti své postavy navlečen v maskáčích, usárnách a kanadách, je.

Rozárka se konečně dostává k otázce, kterou chtěla od počátku položit.

„Kudy se dostanu k paní ředitelce?“

„Račte rovnou za nosem.“

Rozárka spěšně odchází z recepcie, když vtom jí to dojde.

„Co Volha?“

„Jaká volha?“

„No přece ruská řeka na pět!“

Tramp uznale hvízdne a Rozárka se vydává po směru, který jí ukázal.

A pak poprvé spatřila Tůmovou. Hned si pomyslela, že vypadá jako parodie na ředitelku čehokoliv. Tůmová měla od začátku potřebu dávat najevo svoji převahu. I když Rozárka dobře věděla, že takoví lidé si jsou nejistí především sami sebou, v tomto prostředí jí její chování nahánělo strach.

„Můžu vám říkat křestním jménem, že, Rozárko?“ zeptá se jí ředitelka po pár větách.

Rozárka zrozpačítí.

„Ale já nevím, jak se jmenujete křestním vy.“

„Mně můžete klidně říkat *paní ředitelko*. Klienty oslovujeme křestním jménem, aby k nám měli tak nějak blíže.“

Tak nějak blíže... Hm... Rozárka si připadá jako dítě ve školce, kde tolik let učila a vždycky se snažila, aby na ně přesně takhle nepůsobila.

„Posaďte se, Rozárko. Už jsme se na vás moc těšili! Nejvíc naše krasavice Líza Lupáčová. To bude vaše spolubydlící. Tak se přece posaďte!“

Rozárka je pořád rozpačitější. Nejradší by utekla.

„Už jsme pro vás všechno nachystali!“

Rakev? Chce se zeptat, ale nahlas řekne překvapeně: „Co všechno?“

„Vaši skříň, přihrádku v koupelně, postel... Garsonku jste prý nechtěla, upřímně řečeno to je dobrý nápad, díky tomu se uvolnilo místo tak rychle.“

„Promiňte, ale obávám se, že vám nerozumím...“

„To nevadí, jsem zvyklá všechno opakovat.“